

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3Tos/85/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3116010913
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 10. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Hargaš
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3116010913.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Hargaša a sudcov JUDr. Rastislava Vranku a JUDr. Ondreja Samaša v trestnej veci proti odsúdenému X. W., nar. XX.X.XXXX v B., trvale bytom M., K. XXXX/XX, t.č. vo výkone trestu odňatia slobody v Ústave na výkon trestu odňatia slobody llava, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 12. októbra 2016, prejednal sťažnosť odsúdeného X. W. proti uzneseniu Okresného súdu Trenčín, sp.zn. 2Pp/77/2016 zo dňa 11. augusta 2016 a takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr.por. sa sťažnosť odsúdeného zamietla, pretože nie je dôvodná.

odôvodnenie:

Uznesením Okresného súdu Trenčín zo dňa 11.08.2016, sp. zn. 2Pp/77/2016, bolo rozhodnuté tak, že podľa § 415 ods. 1 Tr. por. a § 66 ods. 1, 2 Tr. zák. sa návrh odsúdeného na podmienkové prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, uložený mu rozsudkom Okresného súdu Galanta, sp. zn. 2T/10/2006 zo dňa 24.2.2009 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 6To/70/2009 zo dňa 29.9.2011, zamietla.

Citované uznesenie nenadobudlo právoplatnosť, pretože proti nemu podal odsúdený po jeho vyhlásení sťažnosť. Do rozhodnutia o podanej sťažnosti proti uvedenému uzneseniu nadriadený súd neobdržal odôvodnenie podanej sťažnosti. Prokurátor sa po vyhlásení napadnutého uznesenia vzdal práva podať proti nemu sťažnosť.

Krajský súd v Trenčíne, ako nadriadený súd, na neverejnom zasadnutí podľa § 192 ods. 1 písm. a/, b/ Tr.por. preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, ako aj konanie predchádzajúce tomuto výroku. Na základe svojej prieskumnej povinnosti dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Na základe preskúmania správnosti konania, predchádzajúceho vydaniu napadnutého uznesenia krajský súd zistil, že okresný súd postupoval procesne správne, keď o návrhu odsúdeného v súlade s ustanovením § 415 ods. 1 Tr.por. rozhodoval na verejnom zasadnutí. Odsúdený tu mal možnosť vyjadriť sa pred súdom k svojmu návrhu na podmienkové prepustenie, ako aj k jeho hodnoteniu zo strany ústavu na výkon trestu odňatia slobody.

Na základe preskúmania správnosti výroku samotného uznesenia okresného súdu, napadnutého sťažnosťou odsúdeného, krajský súd dospel k záveru, že okresný súd rozhodol správne a zákonne, keď návrh odsúdeného o podmienkové prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody zamietol. Krajský súd považuje za správne závery okresného súdu v odôvodnení napadnutého uznesenia, podľa ktorých u odsúdeného nie sú splnené všetky zákonné podmienky pre podmienkové prepustenie z výkonu trestu podľa ustanovenia § 66 ods. 1, 2 Tr.zák. Uvedené ustanovenie podmieňuje podmienkové prepustenie splnením troch podmienok, a to vykonaním trestu v predpísanej dĺžke, preukázaním polepšenia plnením svojich povinností a svojím správaním vo výkone trestu a preukázaním dôvodnej možnosti očakávania, že v budúcnosti povedie riadny život, pričom sa prihliada aj na to, v akom ústave na výkon trestu

odsúdený trest vykonáva. V podrobnom odôvodnení svojho rozhodnutia okresný súd správne uviedol, že odsúdený splnil formálnu zákonnú podmienku, ktorou je vykonanie zákonom vyžadovanej časti trestu, avšak nebola kumulatívne u neho splnená podmienka v podobe odôvodnenej pozitívnej prognózy budúceho správania sa odsúdeného v prípade jeho prepustenia pred vykonaním celého uloženého trestu odňatia slobody. Okresný súd správne poukázal na to, že očakávanie riadneho života odsúdeného pre prípad jeho podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody musí byť založené na všestrannom zhodnotení osobnosti odsúdeného z hľadiska doterajšieho pôsobenia výkonu trestu odňatia slobody so zohľadnením správania sa odsúdeného pred nástupom výkonu trestu, zohľadnením možnosti jeho nápravy a zohľadnením jeho osobných pomerov.

Krajský súd považuje za potrebné zdôrazniť, že o dĺžke trestu, a teda aj o dĺžke pôsobenia výchovného účinku tohto trestu rozhoduje súd, ktorý vydal právoplatný odsudzujúci rozsudok. Na druhej strane zákonodarca dobrodením, zakotveným v ustanoveniach o podmiennečnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody, zakotvil možnosť podmiennečného prepustenia odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody za splnenia zákonom stanovených podmienok. Z právnej úpravy tohto inštitútu nepochybne vyplýva, že zákonodarca prezumuje možnosť nápravy páchatelov trestných činov v rámci výkonu trestu odňatia slobody do takej miery, že i výkonom tohto trestu po dobu kratšiu, než ju stanovil súd v odsudzujúcom rozsudku, je možné pri správnom výchovnom pôsobení dosiahnuť výchovný účel trestu, teda nápravu páchatel'a trestného činu, aby sa do budúcnosti už nedopúšťal trestnej činnosti aj pri jeho pobyte na slobode. Zákonodarca pritom neurčil povinnosť súdu podmiennečne prepustiť každého odsúdeného, ale ponecháva na úvahu súdu posúdiť, či výchovný účel trestu odňatia slobody aj kratšieho trvania zapôsobil na toho ktorého odsúdeného v takom rozsahu, že z hľadiska zabezpečenia ochrany spoločnosti nie je potrebné, aby odsúdený vykonal celý uložený trest odňatia slobody.

Hoci aj podľa správnych zistení okresného súdu v napadnutom uznesení sa odsúdený v poslednej dobe (od 07.05.2015) vo výkone trestu odňatia slobody správa v súlade s ústavným poriadkom, na druhej strane okresný súd správne zistil a odsúdený to ani v sťažnosti nespochybňuje, že odsúdený je opätovne vo výkone trestu odňatia slobody pre spáchanie úmyselnej trestnej činnosti a je stále zaradený na výkon trestu v strednom stupni stráženia. Tieto skutočnosti napriek dobrému správaniu sa odsúdeného počas poslednej doby doterajšieho výkonu trestu ani podľa názoru krajského súdu nedávajú podklad k tomu, aby mohol súd dospieť k rozumnému presvedčeniu, že u odsúdeného odpadlo riziko ďalšej recidívy. V tejto súvislosti považuje krajský súd za potrebné zdôrazniť, že z hľadiska účelu trestu pri recidíve odsúdeného, ktorý je opakované vo výkone trestu odňatia slobody, vystupuje do popredia represívna zložka trestu, keďže u neho došlo k opakovanému páchaniu trestnej činnosti napriek predchádzajúcemu výkonu trestu odňatia slobody, na rozdiel od prvotrestaných osôb, resp. osôb, ktoré sú vo výkone trestu odňatia slobody prvýkrát, u ktorých vystupuje do popredia výchovná zložka trestu. Zo skutočnosti, že odsúdený je opätovne vo výkone trestu odňatia slobody pre úmyselnú trestnú činnosť, logicky vyplýva, že ani predchádzajúca najprísnejšia forma trestu (nepodmiennečný trest odňatia slobody) odsúdeného zrejme neodradila od následného porušovania záujmov chránených Trestným zákonom úmyselnou formou, čo svedčí o zjavnej neúčte odsúdeného k týmto chráneným hodnotám. Z uvedených dôvodov krajský súd považoval za správny záver okresného súdu, že riadne správanie sa odsúdeného v poslednej dobe výkonu trestu svedčí len o tom, že v prípade neustálej kontroly je odsúdený schopný dodržiavať normy správania sa.

S poukazom na pozitívne zistenie opakovanej recidívy trestnej činnosti u odsúdeného, trestanej aj nepodmiennečnými trestami odňatia slobody pred súčasným výkonom trestu, krajský súd sa stotožnil so správnosťou odôvodneného záveru okresného súdu o existencii rizika ďalšieho zlyhania odsúdeného, existencia ktorého rizika aj podľa názoru krajského súdu nedáva rozumný podklad k záveru o možnosti očakávať od odsúdeného, že v budúcnosti povedie riadny život tak, ako to má na zreteli ustanovenie § 66 ods. 1 Tr. zák.

S poukazom na uvedené, krajský súd dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného proti napadnutému uzneseniu okresného súdu nie je dôvodná. Preto podľa § 193 ods.1 písm. c/ Tr.por. rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.